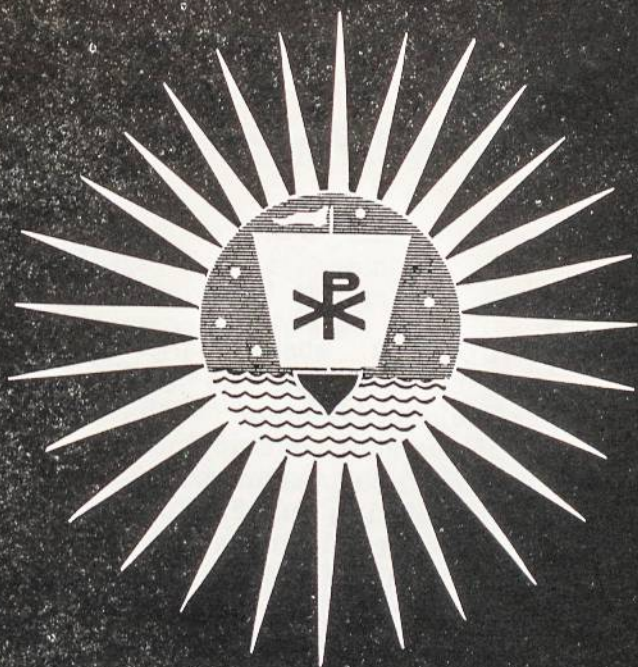

VASARIO (FEB.) 8, 1958

38-TI METAI. NR. 6

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

TĒVU, MARIJONU, BENDRADARBIŲ, DRAUGIJOS SAVAITRAŠTIS

Sekmadienis, kuris vadinasi Sexagesima

Evangelija

Luk. 8, 4 - 15

ANUO metu: susirinkus gausiai miniai ir besiskubinant pas jį iš miestų, jis kalbėjo prilyginimu: Sėjėjas išėjo savo sėklos sėtų. Jam sėjant dalis krito ant pakelėje, buvo sumindžiota, ir dangaus paukščiai ją sulesė. Kita dalis krito ant uolos ir išdygus padžiūvo, nes neturėjo drėgmės. Kita krito tarp erškėčių, ir drauge išdygę erškėčiai nustumė ją. Kita dalis krito į gerą žemę ir išdygusi davė šimteriopą vaisių. Tai sakdamas, jis šaukė: Kas turi ausis klausyti, tas teklausai! Jo mokytiniai klausė jį, ką tas prilyginimas reiškias. Jis jiems tarė: Jums duota pažinti Dievo karalystės paslaptį, o kitiems skelbiama prilyginimais, kad regėdami nematytų

ir girdėdami nesuprastų. Tas prilyginimas štai ką reiškia: sėkla — Dievo žodis, pakelėje — tai tie, kurie klauso, paskuai ateina velnias ir atima žodį iš jų širdies, kad jie netikėtų ir nebūtų išgelbėti. Ant uolos — tie, kurie, išgirdę, sudžiaugsmu priima žodį, bet jie neturi šaknų; jie tiki iki laikui, ir pagundos metu jie atsitraukia. Kas krito tarp erškėčių — tai tie, kurie kad ir klauso, bet šalin eidami, rūpesčių, turtų ir gyvenimo džiaugsmų nutroškinami ir neduoda vaisiaus. O kas krito į gerą žemę, tai tie, kurie klauso žodžio, jį palaiko tikrai geroje širdyje ir duoda vaisiaus kantrume.

Lekcija

2 Kor. 11, 19-23; 12, 1 - 9

BROLIAI: Jūs mielu noru pakenčiate paikuosius, patys būdami išmintingi. Jūs juk pakenčiate, jei kas jus pavergia nelaisvėn, jei kas jus ryja, jei kas jūsų lobį ima, jei kas didžiuojasi, jei kas muša jus į veidą. Aš sakau savo sugėdinimus, lyg kad mes būtume buvę silpni tame dalyke. Kuo kas nors drįsta girtis (paikybėje sakau), drįstu ir aš. Jie yra Kristaus tarnai (kaip neprotingas sakau), aš daugiau: daugiau pakėliau darbų, daugiau kalėjimų, kirčių be galo, buvau dažnai mirties pavojuose. Nuo žydų gavau penkis kartus po ketu-

rias dešimtis kirčių be vieno; tris kartus buvau rykštėmis plaktas, kartą akmenimis muštas, tris kartus nukentėjau laivo sudužimą, naktį ir dieną buvau jūros gilumoje, dažnai kelionėse, pavojuose upių, pavojuose galvažudžių, pavojuose nuo vientaučių, pavojuose nuo pagonių, pavojuose miestuose, pavojuose tyruose, pavojuose jūroje, pavojuose tarp netikrų brolių, varge ir skurde, daugelyje budėjimų, alkyje ir troškime, daugelyje pasninkų, šaltyje ir nuogume: beto, kas kitaip atsitinka, kasdieninis veržimasis prie manęs, rūpestis visomis

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 4545 West 63rd Street, Chicago 29, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription: \$3.00 yearly in U. S. A. and Canada; Foreign \$4.00 yearly; 10c a copy. Editor: Rev. A. Ignotas, MIC.

DIEVO MEILĖ IŠREIKŠTA DARBAIS

“Ne kiekvienas, kuris sako Viešpatie, Viešpatie, įeis Dangaus Karalystėn, bet tas, kuris vykdo valią mano Tėvo, esančio Danguje.” (Mat. 7-21).

Sielos išganymui negana būti pakrikštytam, būti parapijos knygoje įrašytam, rytą - vakarą pasimelsti, retkarčiais atsilankyti bažnyčion. Sielos išganymui reikia gerų darbų, tikėjimo tiesų įgyvendinimo kasdieniniame gyvenime.

“Mano Tėvas bus pagarbintas, jei nešite gausiai vaisių”. (Jon. 15-8). Mes gi nešame gausiai vaisių, kada visas mūsų gyvenimas yra neperstojantis — Gloria Patri — visa Dievo garbei. Šv. Povilas

bažnyčiomis. Kas yra silpnas, ir aš nesidarau silpnas? Kas yra piktinamas, ir aš nedegu? Jei reikia girtis, aš girsiuosi savo silpnumu. Dievas ir Tėvas Viešpaties mūsų Jėzaus Kristaus, palaimintasis per amžius, žino, kad aš nemeluojau. Damasko karalius Areto šalies viršininkas sergėjo damaskiečių miestą, kad mane sugautų: ir aš pro langą pintinėje buvau nuleistas per sieną ir taip ištrūkiau iš jo rankų. Jei reikia girtis (tiesa nepridera) aš eisiu prie Viešpaties regėjimų ir apsireiškimų. Aš žinau žmogų Kristuje, kurs pirm keturiolikos metų, — ar kūne, nežinau, ar be kūno, nežinau, Dievas žino, — buvo pagautas į rojų ir girdėjo slaptinius žodžius, kurių nė vienam žmogui nevalia sakyti. Tokiu aš girsiuosi, o savimi nė kiek nesigirsiu, tik tai savo silpnybėmis. Nes, jei aš ir norėčiau girtis, aš nebūsiu protingas, nes sakyčiau tiesą, bet susilaikau, kad kas nemanytų apie mane daugiau, kaip manyje mato ar girdi iš manęs. O kad aš dėl apsireiškimų didumo nesikelčiau puikybės, man duotas akstinas mano kūnui, šėtono angelas, kurs mane muštų veidan. Todėl aš tris kartus meldžiau Viešpatį, kad tai atstotų nuo manęs, bet jis man tarė: Gana tau mano malonės, nes jėga įgyja tobulumo silpnybėje. Taigi, aš mielu noru girsiuos savo silpnybėmis, kad Kristaus jėga gyventų manyje.

sako: “Valgote, ar geriate, ar ką kita darote — darykite Dievo garbei.” (I Kor. 10-31).

Jeigu tad mūsų elgsena yra tokia reikšminga (daug reikšmingesnė už žodžius), turime šitai visuomet prisiminti ir ta linkme savo gyvenimą vairuoti.

Jeigu mylima Dievas, negalima mylėti Jo priešingybė — nuodėmė. Galima apgauti žmones, bet ne Dievą.

Negana vien bloga nedaryti; norint įrodyti meilę Dievui, reikia pozityvių argumentų. Kaip kiekvienas Dievo įsakymo sulaužymas yra nuodėmingas, taip kiekvienas įsakymo išpildymas yra nuopelningas. Gal kada bus iš mūsų pareikalauta didelės aukos Dievo meilei įrodyti, bet perdidelė, nepakeliama auka tikrai negali būti. Niekada.

Prancūzų revoliucijos metu prie kartuvių atvedamos trys jaunutės, gražios mergaitės. Budeliai mėgina jas atkalbėti, kad išsižadėtų tikėjimo. Būdamos tokios jaunos ir gražios galėtų sukurti gražų gyvenimą, būti laimingos. Jos atsisako gundančių pasiūlymų, eina mirtin žinodamos, kad Dievui perdidelės aukos negali būti.

Kankinystės vainikas ne visiems yra skiriamas. Tai Dievo išrinktųjų privilegija. Tačiau kasdieninio gyvenimo kryželius turime nešti visi. Jeigu tūlas aiமானuoja, jog jam persunku rytą - vakarą pasimelsti; vieną kartą savaitėje susilaikyti nuo mėsiskų valgių, atliekamesnį centą paaukoti bažnyčios reikalams; vieną kartą savaitėje šv. Mišias išklautyti; vieną kartą mėnesyje išpažintį atlikti — tai kaip toks žmogelis gali išdrįsti save vadinti kataliku ir Dievą mylinčiu? Jis veidmainiškai rėkauja: “Viešpatie, Viešpatie”, bet Dangaus Karalystė ne rėksniams, o Dievo valios vykdytojams.

Mieli broliai, jūs esate geri Dievo vaikai,

Jei esate šviesa, nors tik išblėšęs
(Tęsinys 4 psl.)

Rašytojo priesaika Liurde

Kas negirdėjo apie BERNADETOS GIESMĖ? Turbūt nedaug kas. Kas neskaitė tos garsios knygos, tas galėjo matyti filme. Jau daugiau kaip dešimt metų praėjo nuo to laiko, kaip BERNADETOS GIESMĖ buvo pradėta rodyti viso pasaulio filmų teatruose.

Per šimtą metų Liurde lankėsi daug rašytojų iš viso pasaulio, bet ypatingai du pagarsėjo savo buvimu ten. Apie savo apsilankymą Liurde jie parašė po knygą. Vienas jų buvo prancūzų rašytojas Emilis Zola, kitas — čekų rašytojas Pranas Werfelis.

Jų atsiliepimai apie Liurdą yra labai priešingi. Kai vienas buvo tvirtai įsitikinęs, kad Liurde tikrai darosi stebuklai, kitas norėjo visa tai išaiškinti natūraliomis priežastimis. Kodėl gi jų at-

spindulys tos šviesos, kuri rodo kelią į Dievą;

Jei esate šiluma, nors ir visai nekaitri, lyg tyliai plakančios širdies, prie kurios tačiau sušyla benamiai ir paklydėliai;

Jei esate upelis, nors ir mažutis, vos besruvenantis, prie kurio gali atsigai-vinti ištroškęs keleivis;

Jei esate švelni muzika, nors tik tolimas jos garsas, kuri ramina net žmogžudžius;

Jei esate žvakelė, nors vos beliepsnojanti, kuri dega Dievo garbei Jo tarnyboje;

Jei esate kalnų ežeras kristalinio vandens, nors tik tamsiausias jo kampelis, kuriame atsispindi Dievo kilnybė;

Jei esate visa tai, tada Kristaus paveikslas atsispindi jūsų sieloje nuo anapus 19 šimtų metų ežero kranto; tada jūs esate verti vadintis krikščionimis, esate Kristaus sekėjai, tikri tikrojo Dievo vaikai.

Kun. Juozas Domeika

siliepimai apie Liurdą tokie priešingi, klausia šių dienų amerikiečių katalikų rašytojas Donatas Šarkis, pats parašęs apie Liurdą knygą, kurioj iškelia didžiai dominančių faktų. Kuris tų rašytojų buvo teisingas, kuris klydo? Atsakymą į šį klausimą duoda patys Liurdo faktai.

Tikrai nuostabių dalykų per tą šimtą metų atsitiko Liurde, ir vienas iš jų yra BERNADETOS GIESMĖ, parašyta nepaprastom aplinkybėm, didelių sukrėtimų metu, pastarajam karui šėlstant. Rašytojas Werfelis Liurde matė daugiau negu tik gamtos reiškinius, kuriuos tematė rašytojas Zola. Pažiūrėkim, kas juos vertė vienaip ir kitaip pažiūrėti į Liurdą.

Pranas Werfelis kilme buvo Čekijos žydas, pirmajame pasauliniame kare tarnavęs seržantu austrų kariuomenėj. Vėliau jis pagarsėjo kaip žymus rašytojas, poetas, rašęs vokiečių kalba. Jau anksti jis buvo pradėję priešintis vok. naciams. Kai šie dar nebuvo įsigalėję valdžioje, Werfelis jau buvo parašęs vaidinimą, kuriame pavaizdavo būsimojus nacių žiaurumus. Tad aišku, kad ir tie žiūrėjo į jį kaip į savo priešą ir pasigavę, be abejo, būtų baudę mirtimi.

Naciams įsigalėjus valdžioj 1933 metais, Werfelis gavo patirti tremtinio li-

kimą, kurį vėliau šimtai tūkstančių patyrė, ar nuo vieno ar nuo kito priešų bėgdami. Pabėgęs į Austriją, neilgai ten begalėjo pasilikti, nes ir Austrija buvo nacių užimta. Po to krito Čekoslovakija, ir rašytojo gimtasis Pragos miestas pateko į priešų rankas.

Tada rašytojas Werfelis pabėgo į Prancūziją ir gyveno ten, kol 1940 metais ten įsiveržė vokiečiai ir grasino visą kraštą užplūsti. Prancūzų kariuomenė nebebuvo pajėgi pasipriešinti.

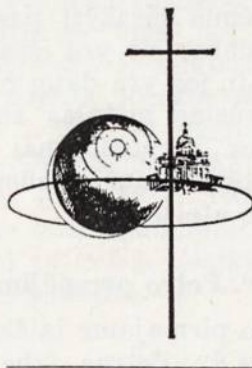
Kas bijojo priešų, o tokių buvo tūkstančių tūkstančiai, tas bėgo toliau į pietus, kaip savo metu vėliau Lietuvoje žmonės bėgo į vakarinius krašto pakraščius. Kaikam iš Prancūzijos pavyko pabėgti į Ispaniją, bet vėliau vokiečiai uždarė pasienio miestą ir perbėgimas beveik nebebuvo įmanomas. Mūsų rašytojas su savo žmona kaip tik buvo tarpe tų, kurie buvo atkirsti nuo pabėgimo. Apie tai jis pats vėliau yra rašęs, kaip įvairių tautybių bėgliai, seni ir jauni, moterys ir vaikai, bėgiojo aplinkui be maisto ir pastogės.

Tuo metu Liurdo apylinkė, Pirėnų kalnų pašlaitėse, kaip tik buvo tapusi gailėstingumo sala toms blaškomoms žmonių minioms. Bažnyčia ir valdžios pareigūnai darė visa, kad nelaimingiems tremtiniais padėtų. Jie taipgi atsisakė bėglius perduoti naciams. Dėlto nenuostabu, kad vienu metu pabėgėlių čia buvo apie 80,000.

Dienos tada buvo tikrai šurprios ir neramios. Padarius paliaubas, naciai reikalavo, kad prancūzai jiems perduotų kaikuriuos pabėgėlius. Jų tarpe buvęs ir rašytojas Werfelis. Dabar jo padėtis atrodo žiauri beviltinga. Jis pats rašė: "Argi jau atėjo mano diena? Kaikas sako matęs mano pavardę jieškomųjų tarpe. Ar dar buvo kokia galybė žemėj, kuri būtų galėjusi man padėti?"

Bet kur nelaimė didžiausia, ten ir pagalba arčiausia, sako vienas priežodis. Ties baimės šešėliu krito ir paguodos šviesa. Doktorė Karolė Zavišaitė, pabėgusi iš Austrijos, tuo metu kaip tik irgi buvo Liurde ir rašė, kad Bažnyčios viršininkai darė visa, kad galėtų atver-

ti malonės šaltinius tiems, kurie buvo dideliu nuliūdime ir suspaudime. Pabėgėliams buvo ruošiamos rekolekcijos, sakomi katechetiniai pamokslai. Rožančiaus bažnyčia būdavusi perpildyta klausytojų, o garsiakalbiai išnešiodavę pamokslininkų žodžius po visą didžiąją aikštę. Buvę daug atsivertimų, atšalėliai vėl eidavę prie Sakramentų. Nuo anksčiausio ryto ligi vėliausios nakties groti būdavusi apgulta žmonių, netgi žiemos metu, šalant ar lietui srovėmis pilant ir kai niekas neturėjo gerų batų. Buvę ir atšalėlių ir skeptikų, bet ir tie susilaukė nuo paniekos, lyg kokios paslapties paveikti.

Rašytojas Werfelis Liurdo buvo ypatingai paveiktas. Apie tai rašo dr. Zavišaitė: "Aš mačiau gilų pergyvenimą to būsimo BERNADETOS GIESMĖS autoriaus. Aš buvau pažinusi jį ir jo žmoną kadais Vienoje. Bet dabar naujas pasaulis atsivėrė prieš jį, ir jis metėsi į jį su visu dvasios uolumu. Tai nebuvo vien tik poeto susižavėjimas."

Nors naciai jau jį gaudė, bet jis klausė ir klausė pasakojimo apie Bernadetą ir susipažino su daugybe Liurdo išgijimų. "Vieną dieną, rašo jis, didžiam dvasios suspaudime padariau priesaiką: jei išsigelbėsiu ir pabėgsiu į Ameriką, aš visa kita mesiu į šalį ir parašysiu BERNADETOS GIESMĘ."

Kaip žinia, Werfelis pabėgo ir savo pažadą išpildė. Milijonai gėrisi jo veikalui.

Kankiniai kovoja su mumis

Kun. Juozas Prunskis

IŠ SOVIETŲ kalėjimo ištrūkęs į laisvąjį pasaulį žmogus atnešė žinią apie Vladimiro kalėjime laikytą vyskupą Mečislovą Reinį. Kada tas taurus lietuvis patyrė apie mirtį vieno nekalto kalinio, pratarė kameros draugams:

— Neliūdėkime. Nukankintieji kovoja drauge su mumis. Jie nėra mirę. Jie stiprina mūsų gretas. Tebus pašlovinti nenusilenkę prieš netiesą. Jie gyvena amžinai. —

Tie vysk. Reinio žodžiai turėjo būti aukso raidėmis išrašyti pasaulio istorijoje. Bet dabar jie yra išrašomi kraujo raidėmis, ir jos yra daug patvaresnės, negu kiečiausias metalas žemėje.

Dabarties persekiojimai įvairiuose kraštuose tenenumuša mūsų ryžto ir pasitikėjimo ateitimi.

Šv. Petro perspėjimas

Jau savo pirmajame laiške apaštalu kunigaikštis šv. Petras labai prasmingai mus moko apie sunkias persekiojimų dienas, apie priespaudos karštymetį. Jisai rašo:

— Mylimieji, nesistebėkite karštymečiu, kuris įvyksta jums išmėginti..., bet, dalyvaudami Kristaus kentėjimuose, džiaukitės, kad ir jo garbės apsireiškime džiaugtumėtės ir linksmintumėtės. Jei esate niekinami dėl Kristaus vardo, jūs esate palaiminti, nes Dievo šlovė, garbė ir jėga ir jo Dvasia ilsisi ant jūsų. Nė vienas iš jūsų tenekenčia kaip žmogžudys, ar piktžodžiautojas... o jei kas kenčia kaip krikščionis, tenesigėdi...

Arkiv. Matulevičiaus žodis

Didysis lietuvis arkivyskupas Jurgis Matulevičius, kuris jau yra pakeliui į altoriaus garbę ir kuris, šalia šv. Kazimiero, tikimės bus neužilgo visame pasaulyje garbinamas, kaip antras lie-

tuvių tautos šventasis, savo lyg dienoraščio užrašuose yra palikęs tuos gilaus dėmesio vertus pamokymus. Jis rašė:

— Laikykite apkabinę Viešpaties Jėzaus kryžių, o jokios galybės mums nepakenks, jokios galybės mūsų nesutrukdys, neužtvenks mums kelio. Jei Dievas yra su mumis, kas prieš mus? Viską galiu tame, kuris mane stiprina. —

Istorija mums paliko nuostabių ištikimybės pavyzdžių. Kai antro šimtmečio viduryje vyskupas Polikarpas buvo pančiais surakintas vežamas į Smirną, stengtasi visokiais būdais jį prikaltinti, kad atsižadėtų tikėjimo. Jį sulaukusi Romos pareigūnai kalbėjo:

— Tik atsisakyki Kristaus. Piktžodžiauk prieš Jį, ir tu būsi laisvas.

Tada vysk. Polikarpas pasakė tuos žodžius, kurie išliko gyvi per aštuoniolika šimtų metų:

— Aš per 86 metus savo amžiaus Kristui tarnavau. Jis man jokios nuoskaudos nėra padaręs. Kaip gi aš galiu išduoti savo valdovą, kuris mane atpirko? —

Ir jis savo tikėjimui pasiliko ištikimas iki paskutinio atodūsio. Jo kankintojų ir budelių niekas nė vardų negali pasakyti, o tas ryžtingasai dvasios herojus šimtmečiais mums šviečia.

Meksikos kankinių pavyzdys

Arba, iš didžiųjų persekiojimo laikų Meksikoje mes patiriame, kaip 1927 metais raudonieji tenai areštavo du brolius, ir grasindami mirtimi, reikalavo, kad jie išduotų, kur slapstosi kiti du jų broliai — kunigai. Šie labai ryžtingai laikėsi, nieko neišduodami.

Vidurnaktį išvežė juos egzekucijai į kapus. Vienas iš brolių tada paprašė, kad jam paduotų žvakę. Jis uždegė žvakę, praskleidė marškinius nuo savo krūtinės ir, apšviesdamas ją žvake, ryžtingai tarė:

— Štai čia yra širdis, kuri yra pasiryžusi už savo Dievą mirti, nes jį myli. —

Ir tų kankinių atminimas švies amžiais.

Didis laisvojo pasaulio kalbėtojas vysk. Fulton Sheen spaudoje pranešė apie šiurpius žvėriškumo reiškinius raudonojoje Kinijoje. Tenai raudonieji prievarta buvo nugabenę į seselių vienuolyną kunigą ir klierikus ir raudonieji barbarai vertė, kad jie nuskriaustų seseles. Tačiau čia tas kunigas ir klierikai buvo kaip uola nepalaužiami. Jie griežtai atsisakė, nors ir žinojo, kad bus dėl to nudurti. Šimtmečiais pasaulio istorija juos minės, kaip didžius dvasios herojus.

Nelenkia kelių prieš prievartos stabą

Vienoje savo kalėdinėje kalboje Šv. Tėvas Pijus XII prasmingai pabrėžė:

— Visuose tuose kraštuose, kur išpažinti tikėjimą reiškia susilaukti persekiojimų, buvo ir yra tūkstančiai ryžtingų vyrų ir moterų, kurie nenugąsdinami aukų, bausmės ir tortūrų, būdami

be baimės akivaizdoje kalėjimų ir mirties, nelenkia kelių prieš jėgas ir prievartos stabą. —

Juk ir Šv. Povilas savo laiške Kološiečiams primena, kad reikia tvirtai ir nepalaužiamai laikytis tikėjimo ir jokių būdu neleisti savęs atplėšti nuo Evangelijos vilties.

Žinoma, dažnai tai gali būti labai sunku. Ir čia ne veltui yra nuskambėjęs didžiojo mintytojo kard. Faulhaberio patarimas, kad tie, kuriems tenka dėl Kristaus kraują lieti, patys dažniau turi stiprintis Kristaus krauju — šventais sakramentais.

Guoskimės mes didžiojo lietuvių tautos kovotojo ir pranašo vyskupo Valančiaus žodžiais, paliktais testamentiniame jo ganytojiškame laiške:

— Kentėkite visa, ką daleis Viešpats; nerūgokite ir žinokite, jogiai sulauksite gadynės, kurioje praslinks persekiojimai ir vėl su džiaugsmu giedosite bažnyčiose žemaitiškai ir lietuviškai šventas giesmes... Norėčiau ir numiręs jums būti naudingas, ir būsiu, jei skaitydami tą raštą išlaikysite perspėjimus tame padėtus. —

APIE PUIKYBĘ

“Iš tikrųjų, iš tikrųjų sakau jums, jei jūs nesigrįšite ir nepasidarysite kaip kūdikiai, neįeisite į dangaus karalystę” (Mat. 18, 3) — yra Viešpaties žodžiai, skatinantieji atsisakyti žemiškosios puikybės, vedančios į slidžius klystkelius.

Mes žinome, jog puikybė yra viena iš tų nuodėmių, kuriose kiekvienas žmogus yra pradėtas. Nuo pačios gyvenimo pradžios, mes nešiojame savyje puikybės pradą. Ir kas nejaučia puikybės, tame senasis žmogus jau yra miręs.

Jeigu norime sužinoti, ar mūsų širdyje viešpatauja puikybė, stropiai perkrautyme ją ir pažiūrėkime kokie yra mūsų darbų tikslai.

Puikybė ypač puola tuos, kurie stovi augščiau malonėje ir šventume. Jos maloniausias darbas yra savo nuodais užkrėsti šventas sielas. Pasigyrimo pa-

gunda visur tykoja ir šventuosius. Taip pat juo esi turtingesnis, juo labiau puikybė stengiasi tave dvasiniai apiplėšti.

Viešpats Jėzus savo mokinius mokydavo nusižeminimo, kas yra geras ginklas prieš puikybę. Jis pats pirmas numazgojo mokinių kojas ir pamokė, jog jie nesieltų kaip farizėjai, kurie mėgsta pirmąsias vietas.

Kai mokiniai kartą sugrįžo pas Viešpatį ir Jam pradėjo pasakoti, kokius didelius darbus yra atlikę, Jėzus tarė:

— Tuo nesidžiaukite... Regėjau velnią, kaip žaibą iš dangaus bekrinantį (Luk. 10).

Čia Viešpats norėjo pasakyti: “Jūs džiaugiatės savo stebuklais, bet aš bijau, nes matau, kuo tas džiaugsmas pasibaigs.”

(Tęsinys 8 psl.)

Prel. Liudviko J. Mendelio,
Šv. Alfonso bažnyčios klebono,

KELIONĖ PO EUROPA

Birželio 11 d. apleidau Baltimore drauge su seserimi Felicija. Iš Idlewild aerodromo New Yorke skridome į Lisaboną. Iš čia kitu lėktuvu skridome į Madridą, Ispanijos sostinę, kurią pasiekėme vidurdienį, birž. 12. Nebuvo laiko šv. mišių atsilaikyti. Praleidome visą popietę lankydami garsiąją Prado paveikslų galeriją ir susipažindami su Madrido miestu.

Madridas

Birželio 13 d., Šv. Antano šventėje, paaukojau šv. mišias šv. Morkaus parapijos bažnyčioje, netoli savo viešbučio. Kadangi Šv. Antanas visame pasaulyje

(Atkelta iš 7 psl.)

Kada mokiniai ginčijosi savo tarpe ir paklausė Jėzų, kuris iš jų gaus augščiausią vietą danguje, Jis tarė:

— Jei kas nori būti pirmas, tas bus pats paskutinis ir visų tarnas (Mork 9, 34).

Puikybė taip išpučia dvasią, kaip vandens liga kūną ir nors išpūstas kūnas atrodo riebus iš tikrųjų jis yra tik ligos žymė. Taip pat puikybė ir dvasios išsipūtimas yra menkos ir nupuolusios sielos ženklas.

Norint išsilaisvinti iš puikybės, reikia gerai pažinti Dievo tobulumą ir savo prigimties menkumą. Tas pažinimas mus prives garbinti Dievą ir atsikratyti puikybės daigų. Tuomet mes galėsime tarti kartu su Dovydu:

— Ne mums, Viešpatie, ne mums, bet Tavo Vardui duok garbę (Ps. 113, 9).

Nuoširdi malda taip pat yra geras vaistas nuo puikybės, nes šv. Jonas Aukšaburnis yra pasakęs: "Puikybei išgydyti nėra geresnio vaisto, kaip malda".

Ed. Vardas

yra mylimas, tai tikinčiųjų, garbinančių šį Paduvos stebukladarį, buvo pilna bažnyčia. Po šv. mišių vėl apžiūrėjome Prado galeriją ir aplankėme karališkousius rūmus, vadovaujami labai gabaus, angliškai kalbančio, vadovo, vadinamo "Santi". Vakare buvome pažiūrėti bulių kovų, nes būti Ispanijoje ir nematyti bulių kovų, tai taip pat, kaip būti J.A.V. ir nematyti baseball'o ar football'o rungtynių.

Penktadienį, birž. 14 d., visai dienai išvykome į Segoviją. Čia pamatėm romėnų akvaduktą, Alkazarą ir gotikinę katedrą. Aplankėme Pylipo V La Granja rūmus su jų sodais ir fontanais, kurie galėtų varžytis su Versaliu. Šeštadienį dar kartą aplankėme garsųjį El Escorial vienuolyną, kur stovi viena iš įdomiausių ir gražiausių bažnyčių Ispanijoje. Šios bažnyčios kriptoje yra kapai Ispanijos karalių ir kitų karališkos šeimos narių, pradedant nuo Karolio V, Pilypo II tėvo, laikų, baigiant Alfonsu XII.

Zaragoza — Kolonos Madona

Sekmadienį, birž. 16 d., po šv. mišių, pradėjome dvylikos dienų kelionę autobusu per rytinę Ispaniją. Keliavome 8 valandas iki pasiekėme Zaragozą, kur yra garsioji Kolonos Madonos šventovė, viena iš Ispanijos trijų didžiųjų šventovių.

Apsistojome Gran Hotel viešbutyje. Vietos vadovas mus nuvedė į Kolonos Madonos baziliką, aiškindamas, kaip ši garsi šventovė atsirado, kaip Dievo Motina apsireiškė šv. Jokūbui Vyresniajam ir paprašė, kad šioje vietoje būtų pastatyta šventovė jos garbei. Vadovas taip pat aiškino, kaip civilinio karo metu generalissimo Franco, melddamas pergalės prieš bedieviškąjį komunizmą, dėjo visas viltis į Dievo Motinos užta-

rimą. Kas Liurdas yra Prancūzijai, Fatima — Portugalijai, tai Kolonos Mados bazilika Zaragozoje yra Ispanijai. Man padarė didelį išpūdį vokiečių maldininkai, bazilikoje vokiškai besimeldžią ir giedą — visi tos pačios Marijos vaikai, Kristaus Motinos ir mūsų Motinos.

Barcelona ir Montserrat

Birž. 17 d., 10 val. ryto iš Zaragozos iškeliavome į Barceloną. Tai buvo ilga ir nyki kelionė. Kraštas panašus į dykumą — be vandens, be augmenijos.

Tiesiog nesuprantama, kaip šioje Ispanijos dalyje gali kas nors gyventi; visgi pastebėjau žmonių gyvenvietes, nors ir retas. Pietavome Leridoje ir Barceloną pasiekėme 7 val. vakare. Kadangi pats Franco šiuo metu buvo Barcelonoje, tai svečių viešbučiuose buvo dvigubai daugiau. Man pirmą kartą savo gyvenime teko 3 dienas praleisti viename kambaryje su visiškai nepažįstamu žmogumi. Bet tai ir yra keleivio nuotykis, keliaujant po svetimus kraštus.

Barcelonoje, kuri yra svarbiausias Ispanijos uostas ir didžiujasi turinti milijoną gyventojų, turėjau laimės kas rytą laikyti šv. mišias jėzuitų švč. Jėzaus Širdies bažnyčioje. Tai viena iš gražiausių Barcelonos bažnyčių. Po šv. mišių vaikščiojome po miestą daugiau kaip 3 valandas, vadovo vedami, lankydami katedrą ir kitas įžymias vietas. Po pietų buvome nuėję į parodą, kurioje ir mūsų kraštas turėjo 2 labai įdomiu paviljonu. Ten buvome iki vakaro, norėdami pamatyti spalvingai apšviestus fontanus, kurie buvo panašūs į fontanus, matytus New Yorke 1933 m. pasaulinės parodos metu.

Sekančią dieną, trečiadienį, birž. 19 d., nuvykome į Montserrat benediktinų vienuolyną, į kurią maždaug prieš 400 metų šv. Ignacas Loyola atėjo melstis į garsią „Juodosios Mergelės“ šventovę, ispanų švelniai vadinamą „Morenita“. Čia Jėzaus Draugijos įsteigėjas padėjo savo kardą ir durklą prieš Marijos altorių, praleido naktį budėdamas ir po to pasitraukė į Manreso grotą pasiruošti savo didžiajai dvasinei misijai. Montserrat yra kita gausiai maldininkų lankoma vieta. Jos grožio neįmanoma aprašyti. Reikia pačiam ten būti, kad galėtum pajusti ir įvertinti visą šventovės grožį; reikia pačiam išgirsti berniukų chorą, kasdien 12-tą valandą giedantį lotyniškai ir katalonų kalba „Magnificat“. Visa vietovė tartum alsuote alsuoja ne šio pasaulio ramybe. Praleidome daugiau kaip 3 valandas šioje šventovėje.

(Bus daugiau)

UŽMIRŠTIEJI TREMTINIAI

B. Mikalauskas

Daug buvo kalbėta ir daug rašyta apie nelaiminguosius tremtinius ar išvežtus Sibirian ar pabėgusius į svetimus kraštus. Dalis jų tebeklaidžioja plačiojo pasaulio keliais, bet didesnė dalis jau apsigyveno pastoviai ir gana gerai.

Tačiau niekas nei Jungtinėse Tautose, nei spaudoje neprisiminė ir neprimena kitos dalies tremtinių, tai yra, kunigų ir vienuolių seserų, išmestų iš Rytų Prūsijos, iš Silezijos ir kitų Europos sričių, atitekusių Rusijai. Jų yra šimtai. Jais rūpinasi tik Vakarų Vokietijos vyskupai, Amerikos vyskupų padedami. Bet tarptautinė politika tyli, nei žodelio.

Tiesa, Viešpaties tarnai moka gyventi ir kentėti tyloje, bet ir jie yra žmonės, reikalingi visokeriopos pagalbos. Tarptautinės organizacijos, ypač Jungtinės Tautos, turėtų jausti pareigą bent iškelti tą klausimą, svarstyti, tai vis šis tas būtų, nors moralinė paspartis. Didieji laikraščiai atsitiktinai atsiliepia apie kardinolus Mindszenty ir Stepinač, bet juk yra trisdešimt arkivyskupų, šimtas septyniolika vyskupų, trisdešimt penki prelatai ir šimtai vienuolių, kurie tebekankinami kalėjimuose. Yra kas jų nepamiršta, už juos meldžiasi, tai katalikiškoji pasaulio šeima, visada gailestinga ir rūpestinga.

Ką blogo ar pikto jie yra padarę? Mes žinome įprastąjį, visiems pritaikomą, bolševikų kaltinimą: išdavikai, revoliucionieriai, liaudies priešai! Visur ir visada ta pati giesmelė. Bet mes žinome, kad jie skelbė Kristaus Evangeliją ir skleidė artimo meilę. Jie atliko gailestingumo darbus ligoninėse, jie auklėjo mokyklose jaunimą, jie mokino vaikučius tikėjimo tiesų. Jie buvo beginkliai, niekam nepavojingi. Jie norėjo tik taikos ir laisvės.

Bet Bažnyčios persekiojami, kaip

vakar, taip ir šiandien, tie patys. Visada bijo šventų žmonių. Tad stengiasi juos sunaikinti, nes ši yra jų valanda. Jie juos užmušė prie kryžiaus, užpuolė klebonijose ir vienuolynuose, išsivedė ir pasmerkė visai neįsiskodami nusikaltimų, nes jų nebuvo.

Kada bus parašyta šių laikų istorija ir iškelti visi žiaurumai, tada pamatysime Antikristo darbus prieš Kristaus Bažnyčią ir negarbingas jo pastangas palaidoti Evangeliją po šventovių griuvėsiais. Bet Evangelija yra amžina. O užmirštųjų tremtinių, šiandien nešiojančių vergijos žaizdas širdyje ir kūne, rytoj jos žvilgės heroizmu, nupelnančiu amžinos garbės vainiką, šventųjų aureolę.

● **Misionierius, kuris gaili žiurkių.** Apškaučiuojama, kad Formozoj yra apie bilionas žiurkių. Jų net 40,000,000 užsimota išnaikinti šiais metais. Tačiau sunku toje akcijoje dalyvauti ten dirbančiam misionieriui tėvui Francis G. Murphy. Ir tai štai dėl ko: jaunystėje, kada jis gyveno Scranton, Pa., kur jo tėvas buvo angliakasys, vieną dieną giliai po žeme tėvas kartą valgė užkandžius. Žiurkė prisitaikiusi pagriebė jo sumuštinį. Angliakasys pradėjo ją vytis. Vos tik pabėgo keletą žingsnių, kaip pasigirdo didelis triukšmas: įsmuko gilyn ta vieta, kur jis buvo sėdėjęs. Jeigu ten jis būtų pasilikęs, būtų palaidotas griuvėsiuose.

Užtat dabar važiuodamas motociklu misionierius saugo, kad nesuvažinėtų žiurkių. Tačiau žiurkės ir jam įkyri. Neseniai vienas amerikietis karys misijų stočiai padovanojo amerikietiško cigarečių dėžutę. Cigaretės čia vietinių labai vertinamos ir su jomis galima daug ką padaryti. Tačiau sekantį rytą misionierius rado penkius pokelius žiurkių sunaikintus. Niekad to nebuvo atsitikę su vietinėmis cigaretėmis...

Klausimai ir atsakymai

KL. Kaip galima tinkamiausiai pasirošti moterystės luomui?

AT. Būsimieji sutuoktiniai, pirmiausia, privalo įsigyti sveiką ir moterystę pažiūrą, ir jos uždavinius ir visą santuokinį gyvenimą. Tik tokia pažiūra persunkia tikra meile sutuoktinių santykius ir padeda kantriai nešti santuokinio gyvenimo vargų našta. O ji yra didelė ir sunki. Tikrasis santuokinis gyvenimas dažniausiai pasirodo visiškai kitoks, kaip kad sutuoktiniai jį vaizduojasi. Kasdienybė neretai būna kieta, net žiauri. Tik moterystės idealų meilė padeda ištesėti.

Antra, būsimieji sutuoktiniai pirma, negu susiriša visam gyvenimui, turi vieną kitą pažinti ir iširti (žinoma, ne ištvirkaudami). Jie privalo išstudijuoti vienas kito būdą, dorovinę būseną, sveikatą, aptarti kitus santuokinio gyvenimo reikalus. Juodu privalo susidomėti savo būsimąjo gyvenimo draugės (go) religine būkle. Religija juk yra šeimos gyvenimo pamatas. Viršinis kūno grožis, sugebėjimas madingai pasipuošti, stilingai apsieiti, paprastai yra netikras laimingo santuokinio gyvenimo laidas. Deja, besirengiantieji moterystės šiuos dalykus dažnai išleidžia iš akių. Kitoms profesijoms žmonės paprastai ruošiasi labai atsидėję, bet moterystės luomui nemėgstama ruoštis. Ji labai dažnai sudaroma visai neapsigalvojus, tiesiog akių plotu. Čia dažniausiai ir glūdi didžiausia nevykusių ir labai nelaimingų moterystė ir santuokinio gyvenimo tragedijų priežastis.

Besirengdami moterystės, būsimieji sutuoktiniai privalo iš anksto užėiti pas kleboną, jam nuoširdžiai ir atvirai išdėstyti savo planus, gauti ir jo reikiamų nurodymų, sutvarkyti Bažnyčios įsakytus užsakus, išsiaiškinti kitus su santuoka susijusius dalykus, ypač galimas moterystės kliūtis. Klebonas juk yra tei-

sėtas ir prityręs šiuose reikaluose Bažnyčios atstovas. Todėl kreipimasis į jį labai dažnai padeda išvengti daugybės nemalonumų, nesusipratimų, net dažniausiai visai nepamatuotos pagiežos Bažnyčiai ir jos atstovams.

Galop, moterystės sutartį ir visą santuokinį gyvenimą iš pat pradžių turi gauti religinis apdaras. Nuoširdi malda ir pašvenčiamoji malonė turi lydėti jaunąją porą prie altoriaus. Bažnyčios palaiminimas turi pašvesti juodviejų amžinąją sutartį, o dažnos ir nuoširdžios religinės praktikos turi juodu lydėti visą gyvenimą iki karsto lentos. Priešjungtuvinė išpažintis ir Komunija santuokos proga yra daugiau negu pageidaujama ir patartina.

Giliai įsidėmėtini yra popiežiaus Pijaus XI šiuo reikalu žodžiai: "Būtina, kad tuos visus, kuriuos saisto šventasis moterystės ryšys... persunktų gilus ir nuoširdus maldingumas Dievui, kad jis gaivintų visą jų gyvenimą, kad jų protą ir valią perimtų gili pagarba Dievo didybei. Todėl labai protingai ir pagal krikščioniškosios išminties dėsnius elgiasi tie sielų ganytojai, kurie, norėdami, kad vedusieji savo santuokiniame gyvenime nenutoltų nuo Dievo įstatymų, pirmoj eilėj skatina juos maldingumo ir religingumo darbams, moko su nuolankumu pasivesti visame Dievui, maldauti jo paramos, dažnai priimti šv. Sakramentus, apskritai nuoširdžiai tarnauti Dievui." (Enc. "Casti connubii").

Su mūsų bendradarbiais

Tėvų Marijonų Bendradarbių Seimo 1957 m. spalio 13 d. nutarimai

(Tęsinys iš 5 nr.)

1. Seimas, suprasdamas visos Bažnyčios ir jos vienuolių gyvą reikalą, kad vis nauji savanoriai - pasišventėliai aukotųsi Dievo darbui, ir patyręs, jog J.A. Valstybėse mažėja pašaukimai į dvasinį luomą, nutarė prašyti visų Marijonų Bendradarbių, kad jie padėtų surasti marijonams tinkamų Dievo darbui visuomenėje darbininkų, prašant Dievo pašaukimų ir geru patarimu paskatinti jaunas vyrus į savęs atsižadėjimo vienuolinį gyvenimą.

2. Rašytas žodis, katalikiška spauda: knygos ir laikraščiai, praturtina skaitytojų žinias, rodo teisingą kelią ir teisingą visuomenėje kylančių klausimų sprendimą, todėl mūsų — Marijonų — leidžiama spauda yra platintina visuose skyriuose ir visose lietuvių kolonijose.

Skyrių vadovybės malonės tam reikalui pas save parinkti veiklų asmenį.

3. Tėvai Marijonai yra prašomi atnaujinti šeimų pasiaukojimo ir Švč. Jėzaus Širdies intronizacijos pratybą, kuri buvo gražiai besivystanti prieš beveik 30 metų, kun. J. Vaitkevičiui, MIC., kun. Vl. Draugeliui, MIC., ir kitiems misijonieriams vadovaujant.

4. Seimas paveda visiems skyriams dėtis iškilmingai švęsti 1958 m. šv. Kazimiero gimimo 500 metų sukaktį.

5. Seimas pageidauja, kad 1958 metų Seimas būtų pavasarį ar Gavėnioje.

6. Tėvų Marijonų vadovybė yra prašoma duoti patogias sąlygas tiems, kurie savo paskolomis norėtų palengvinti skolų našta, ar norėtų paremti Marijonų įstaigas.

7. Seimas paveda Bendradarbių Dvasios Tėvui paskelbti naujų narių - bendradarbių vaju, nes juo gausesnė bus organizacija, juo daugiau gero padarysime.

8. Kadangi 1958 m. sukanka 100 metų nuo Marijos apsireiškimo Liurde, o 350 m. — Šiluvoj, Seimas siūlo T. Marijonų Bendradarbių vadovybei suorganizuoti maldininkų ekskursiją į Liurdą.

9. Seimas skatina Bendradarbių vadovybę atgaivinti tradicinių metinių banketų rengimą.

10. Organizuoti lietuvių parapijose Tėvų Bendradarbių jaunimo skyrius.

Tėvų Marijonų Bendradarbių 30-tasis Seimas, įvykęs 1957 m. spalio mėn. 13 d. dienraščio "Draugo" patalpose: 4545 West 63rd Street, Chicago 29, Illinois,

SVEIKINA IR DĖKOJA:

1. Didžiai Gerbiamiems **Klebonams**, visiems kunigams, kurie parodė palankumą Marijonų vienuolijos įstaigoms ir suteikė paramą, bekuriant lietuvių katalikų spaudos centrą;

2. dėkoja visiems naujų marijonų pastatų mieliems **Rēmėjams**, kurie savo aukomis padėjo marijonams pastatyti ir dalinai įrengti gražų vienuolyną ir erdvas spaudai patalpas;

3. dėkoja plačiai lietuvių katalikų visuomenei, jos garbingiems vadams ir paskiriamiems mūsų spaudos: "Draugo", "Laivo", "The Marian" Rēmėjams ir gausiems marijonų darbų bendradarbiams;

4. Seimas dėkoja visai Bendradarbių Centro vadovybei, skyrių valdyboms, marijonų spaudos redaktoriams, knygų platintojams ir visiems mokslo vyrams, kurie savo raštais praturtina skaitytojų mokslo lobyną;

5. Seimas priima su džiaugsmu žinią, kad Dievo Tarno arkivyskupo Jurgio įžanginė ir ordinarinė beatifikacijos byla yra pasibaigusi, kad visa byla yra švento Sosto rankose ir kad skubiai ruošiamasi naujam beatifikacijos bylos tarpsniui.

Seimas kviečia katalikišką visuomenę paremti šią beatifikacijos bylą savo nuoširdžia malda ir auka.

Seimas dėkoja beatifikacijos bylos Generaliniam Postulatoriui, kun. Kazimierui Rėklaičiui, MIC., už jo įdėtą nemažą asmeninį darbą šioj byloj, ir sveikina jį, šiomis dienomis bebaigiantį savo 70 metų amžių, linkėdamas geros sveikatos ir daug dar našios darbuotės metų;

6. Didžiuliame Marijonų Statybos vairo komitetui, labai daug padėjusiam pastatyti vienuolyno ir spaudos centro rūmus ir žymiai palengvinusiam skolos našta, Seimas nuoširdžiai dėkoja komiteto vadams, nariams, jo talkininkams ir visiems aukotojams. Seimas prašo, kad komitetas ir toliau tęstų savo garbingą darbą ir padėtų mažinti statybos reikalams užtrauktą skolą.

Tėvų Marijonų Bendradarbių 30-tasis metinis Seimas, susirinkęs 1957 m. spalio 13 d. dienraščio "Draugo" name, nuoširdžiai sveikina Jūsų Eminenciją, dėkoja už Marijonų vienuolyno ir lietuvių katalikų spaudos centro pašventinimą, už visokeriopą paramą kongregacijos darbams, kurie reiškiasi pastoracija, misijomis, švietimo ir katalikiškos spaudos darbais. Seimo atstovai malda Jūsų Eminencijos suteikti jiems ir visai organizacijai palaiminimą.

Seimas nuoširdžiai sveikina šią vasarą išrinktą vyriausiąjį Tėvų Marijonų Kongregacijos vadą kun. dr. Stanislovą Škutans ir visą vyriausiąją Tarybą, taip pat sveikina naująjį Amerikos Tėvų

Marijonų provincijos vadovą kun. Joną Jančių ir provincijos Tarybą.

• **Kun. Antanas Ignotas, MIC**, "Laivo" redaktorius, išvyko kelioms savaitėms į rytines valstybes. Ten jis aplankys lietuvių kolonijas, rinkdamas "Laivo" ir "The Marian" prenumeratas. Pradėjo nuo New Britain, Conn., vėliau vyks į Hartford, Conn. ir kitas kolonijas. "Laivo" redaktorius tikisi, kad rytinėse valstybėse, kur yra didelis lietuvių skaičius, jis bus palankiai sutiktas ir jo darbai sėkmingi.

• **Marijonų Bendradarbių Brighton Park skyrius** atšventė savo įsikūrimo 30-ties metų sukaktuves. Ta proga sausio 26 d. Nekalto Prasidėjimo par. salėje turėjo vaišes su gražia programa. Vaišes savo atsilankymu pagerbė "Draugo" namo viršininkas kun. A. Miciūnas, MIC, Aušros Vartų par. klebonas kun. A. Švedas, MIC, kan. P. Juknevičius ir M. B. dvasios vadas kun. J. Budzeika, MIC. Jie visi pasakė kalbas su gražiais sveikinimais ir linkėjimais, nepailsti ir nesustoti bendradarbiavus su Marijonų Kongregacija. Kalbą pasakė taip pat p. Paukštienė, kuri darbuojasi šioje organizacijoje nuo pat jos įsikūrimo. Skyriui pirmininkauja p. Skarbutienė, kuri gražia kalba atidarė vaišių pabūvį, o visam vakarui sumaniai pirmininkavo p. Sereičikas. Vaišių metu su dainomis pasirodė varg. Kudirkos vadovaujamas vyrų kvartetas.

Linkime Mar. Bendr. Brighton Park skyriui ir toliau su tokiu pat uolumu dribti katalikybės platinimo darbą.

• **Marijonų Bendradarbių Cicero skyrius** sausio 26 d. šv. Antano par. salėje turėjo savo "Bingo" ir po to bendrą vakarienę. Susirinkimo metu buvo keletas pačių narių suaukotų dalykų išleista varžytinėms. Vakarieneje dalyvavo Marijonų atstovas kun. P. Garšva, MIC. Skyriui sumaniai iki šiol vadovauja p. Stučinskienė.

• **Kun. Kaz. Vengras, MIC**, gyvenęs nuolat Marijonų seminarijoje, Clarendon Hills, Ill., jau trečias mėnuo pavaduoja sergantį kun. Čepukaitį Philadelphijoje, Pa.

žinios iš lietuviškojo pasaulio

• **Marijonų vienuolijos kunigai** sausio 27 d. Marijonų Seminarijos name paminėjo šios vienuolijos atnaujintojo Dievo Tarno arkiv. Jurgio Matulaičio-Matulevičiaus 31 metų mirties sukaktį. Apie D. T. Jurgį kalbėjo Marijonų generalinis prokuratorius kun. J. Vaišnoras, MIC, provincijolas kun. J. Jančius, MIC, ir vicepostulatorius kun. K. Matulaitis, MIC.

• **Mirė knygnešys.** Sausio 2 d. mirtis nuskyne knygnešį, mūsų grožinės literatūros vieną pirmųjų ugdytojų — Joną Rimkevičių. Velionis buvo Vilniaus knygnešys, pirmojo lietuvių grožinės literatūros žurnalo "Vaivorykštė" leidėjas. Iš viso Lietuvoje ir kitur J. Rimkevičius išleido 1,318 lietuviškų leidinių su 9,500,000 bendro tiražo. Buvo gimęs 1887 m. gegužės 16 d. Avižienių km., Utenos valsč. ir apks.

• **Stasys Pieža,** Chicagos American redaktorius, laimėjo tris premijas per praeitus metus už savo straipsnius. Laikraščio vyriausybė kas mėnesį skiria dovanas už mėnesio geriausias reportažus ir straipsnius. Piežai teko trys per praeitus metus ir trečioji premija buvo pripažinta kaip geriausias straipsnis per visus metus; tai buvo jojo straipsnis apie kardinolo Stritch vyskupišką žiedą, kuris tilpo American laikraščio "Pictorial Living" dalyje sekmadienio laidoje. Tas straipsnis, "The Ring Nobody Sees" buvo spalvotais paveikslais pailiustruotas ir vėliau plačiai išreklamuotas.

• **Arnoldas Vokietaitis,** pragarsėjęs dainininkas, kuris paeina iš New Haven, Conn., pakviestas dainuoti Draugo koncerte balandžio 13 d. Marijos Augštesnės mokyklos salėje. Praeitą mėnesį Arnoldas yra dainavęs viename lietuviškame parengime Chicagoje ir ypatingai sužavėjo klausytojus. Arnoldas Vokietaitis pragarsėjo laimėdamas "Arthur God-

frey Talent Scouts" rugtynes. Jam teko nemažai pasirodyti televizijoje. Reikia pasakyti, kad šis jaunas Amerikos lietuvis gerai lietuviškai kalba ir turi nemažą lietuviškų dainų repertuarą. Be jo dalyvaus ir kiti lietuviai menininkai.

• **Liet. Mokytojų Sąjunga** Chicagoje skelbia jaunimo konkursą. Jau gauti du kūriniai. Terminas baigėsi sausio 1 d.

• **Lietuvoje apie Gaučienės ir vaikų atvykimą į Chicago** nieko nerašoma. Laikraščiai tą žinią slepia, nes, matyt, bijo, kad ir kiti nebandytų jieskoti kelių ištrūkti iš bolševikinės vergijos. Apie Gaučienės atvykimą į Chicago kaip kurių Lietuvos vietovių gyventojai girdėję tik kažkokių gandų forma.

• **Amsterdame, N. Y.** lietuviai nuoširdžiai džiaugiasi, kad darbščiausias lietuvių visuomenės veikėjas Mikas Kerbelis buvo išrinktas miesto nuosavybės vertintoju. Iš visų trijų laimėjusių kandidatų jis gavo daugiausia balsų.

Amsterdamo miesto istorijoje pirmas įvykis, kad lietuvis kandidatas laimėtų rinkimus. Visų pažiūrų bei partijų lietuviai nuoširdžiai pagelbėjo rinkimuose. Specialiai sudarytai komisijai vadovavo adv. Antanas Stokna ir adv. Antanas Kiselis.

• **Apiplėšė grįžusią iš Sibiro.** Plėšikas, įsilaužęs į namus 7301 S. Claremont Ave., Chicagoje, kur gyvena iš Sibiro grįžusi Monika Gaučienė su vyru ir dviem vaikais, išnešė pinigus. Pagrobė iš Rūtos Gaučiūtės \$26 ir jos broliuko Romučio, 13 m. amžiaus, \$23. Tuos pinigus jiems buvo suaukoję artimieji, sveikindami juos grįžusius iš Sibiro. Taipgi plėšikas išnešė dar \$50 tėvams priklaususių pinigų. Įvykį aprašė Chicagos dienraščiai, pažymėdami, kad dėl to plėšiko tai grįžusių tremtinių šeimai bus liūdnos šventės.

žinios iš katalikiškojo pasaulio

● **Palaimino Romą.** Sausio 1 d. popiežius Pijus XII palaimino Romos miestą. Popiežius Pijus XII Naujų Metų dieną priėmė Romos miesto tarybos narius, kurie linkėjo jam geriausių metų.

● **Crosby už švaresnius filmus.** B. Crosby, žymusis filmų aktorius, kelia balsą, kad turi būti kuriami švaresni filmai. Jisai sako, kad čia gali daug paveikti patys aktoriai, sutartyje atžymėdami ir šiaip neprileisdami, kad filmo tekste būtų netinkamų vietų. Be to — jis sako, kad televizijų programą gali daug paveikti visi piliečiai: jeigu jie nusuks, uždarys netinkamas programas, jų organizatoriai greit pajus, kad jiems reikia pasitaisyti.

● **Dachau nukankino 1,000 kunigų.** Dachau koncentracijos stovykloje naciai laikė apie 2,500 katalikų kunigų. Stovyklos prižiūrėtojai nepaprastai žiauriai elgėsi su kunigais: juos mušdavo, kankindavo ir versdavo dirbti sunkiausių darbus.

Nuo įvairių kankinimų, ligų ir bado Dachau stovykloje mirė apie 1,000 kunigų.

● **Lėktuvu skrenda mokyti vaikų.** Žinomis iš Fishers Island, N. Y., kiekvieną pirmadienį popiet dvi Mercy vienuolyno seselės lėktuvu išskrenda iš Waterford, Conn., aerodromo ir tuo vieno motoro monoplanu lekia mokyti vaikų tikybos į Malonės Dievo Motinos parapiją. Joms reikiama kelią tos seselės padaro tik per šešias minutes. Atlikusios darbą jos vakare grįžta į savo vienuolyną vakarienės. Tą skridimą suorganizavo parapijos klebonas, kuris norėjo geresnio religinio vaikų paruošimo, bet kuris savo saloje neturi seselių vienuolių. Abi dvi taip skraidančios seselės anksčiau nemokėjo valdyti lėktuvo.

● **Siuntiniai Lietuvoje.** Iš Lietuvos į Vokietiją grįžo du buvę repatriantai ir

jie pasakoja, kad namuose išsiausti rūbų beveik neįmanoma, kadangi nėra nei vilnų, nei linų. Rudenį, kai linai minami, galima kai kas pasivogti. Po Stalino mirties jaučiamas palengvėjimas. Žmonės nebijo eiti į bažnyčią. Sekmadeniais vyksta turgai, kadangi šiokiadieniais uždrausta. Paketai iš užsienio ateina tik į apskrities miesto paštus. Paketai yra visų kalbų centras. Per praeitas Kalėdas vien Šakių apskrityje buvo gauta virš šimto siuntinių ir vien tik iš Amerikos.

● **Kredito kooperatyvai misijose.** Norėdami pakelti krašto gerbūvi, Maryknoll tėvai Peru misijose pradėjo steigti kredito kooperatyvus. Pirmasis parapiinis kredito kooperatyvas buvo įsteigtas Šv. Jono Krikštytojo parapijoje Puno, Peru. Jį steigiant susirašė 23 nariai ir sudėjo kapitalo, kuris amerikietiškais pinigais prilygtų \$31. Dabar tas kooperatyvas turi 1,600 narių su \$73,000. Paskolų per dvejus metus buvo išdavęs \$150,000. Iš jų nesugrąžintų pražuvo tik \$80. Kredito kooperatyvai ten labai reikalingi, nes kaikurie privatūs skolintojai ima net po 10 ir 25 proc. per mėnesį.

● **Komunistai protestantų sąjūdyje.** Žurnalas "American Mercury" 1957 m. spalio mėn. numery, 88 pusl. praneša, kad vadinamame The World Council of Churches centriniame komitete yra keturi žinomi komunistai: Hromadka, Chabada, Pap, Veto.

● **Vyskupo kryžius iš vamzdžių metalo.** Naujai išrinktas Musomos vyskupas Tangaikoje, Afrikoje, John J. Budin, Maryknoll vienuolis, kad sutauptų daugiau lėšų misijų reikalams, atsisakė konsekracijai vykti į savo gimtąją šalį JAV. Jis bus konsekruotas Afrikoje. Be to, taupydamas lėšas misijų varguomenei, jisai patvarkė, kad vyskupiškas kryžius būtų padarytas iš paprasčiausio metalo, ir tai tekainuos apie penkis dolerius. Jo vyskupiškoji lazda bus padaryta iš vamzdžio, panaudojant daug dažų.

TĒVŪ MARIJONŪ GLOBOJAMA MALDININKŪ KELIONĒ Į LIURDĄ

ir kitas žymias Europos šventoves ir vietas.

KELIONĖS VEDEJAS

Kun. Antanas Miciunas, M.I.C.

Chicagos Namoviršininkas

- Išplaukia iš New York'o 1958 m. gegužės 21 d., liuksusiniu laivu "Queen Mary". — Grįžta birželio 24 d., puikiu laivu "Queen Elizabeth".
- Kelionė tęsis apie 35 dienas. Apart Liurdo, bus aplankyta Paryžius, Lisieux (Šv. Teresėlės gimtinė), Fatima, Lisabonas, Madridas, Roma, Neapolis, Assisi (Šv. Pranciškaus gimtinė), Florencija, Venecija, Briuselis (kur bus aplankyta Tarptautinė Pasaulio Paroda).
- Iš viso, bus aplankyta 8 kraštai: Prancūzija, Portugalija, Ispanija, Italija, Vokietija, Šveicarija, Liuksemburgas ir Belgija.
- Kelionės kaina \$1150.00 asmeniui. Vietų skaičius apribotas. Padarykite rezervacijas tuojau.

REV. ANTHONY MICIUNAS, M.I.C.

6336 So. Kilbourn Ave.

Chicago 29, Illinois

Esu interesuota(as) Jūsų kelione į Liurdą. Prašau man prisiųsti smulkesnių informacijų.

Vardas, pavardė

Adresas

Miestas Valstija